

Waar toe dopen?

Het is een lange, lange weg van Adam, via Abraham, Isaäk en Jakob (kortweg Jaap), via Juda, Josef, Maria, Jezus, tot ons hier allemaal. Een slingerpad van de Hof van Eden, via Jeruzalem, Rome en Genève naar Amsterdam, de weg van Israël, van de kerk en de kerken, en van deze Ekklesia. Een grote, veelkleurige, maar ook vaak inktzwarte geschiedenis. Op die weg is heel wat afgeleefd en afgeloofd, verketterd en heilig verklaard. En vanaf het allereerste begin zijn mensen ook andere wegen gegaan: dwaalwegen, oorlogs- en dievenpaden. De mensheid is veelvuldig van de weg geraakt, verwijderd van die oorspronkelijke, betrouwbare levensweg van liefde en solidariteit. Waar zouden de wegen der mensen anders heen moeten leiden dan naar een samenleving in vrede en liefde? 'Koninkrijk van God', heet dat in de bijbel. Waarom 'van God'?

Omdat de weg niet zo vanzelfsprekend is als wij zouden willen. Wij moeten telkens opnieuw in de goede richting worden gezet, omgekeerd, teruggeroepen van het verkeerde pad. Er zijn afspraken nodig, richtingwijzers: de Tien Woorden, de Thora, het Evangelie, de Gulden Regel, de Mensenrechten: beginselmanifesten met elementaire, simpele opdrachten, smeekbeden: niet stelen, niet moorden, geen mensen onteren, niet graaien en grijpen. Dat alles wordt in de bijbel en in onze geloofstraditie aan 'God' toegeschreven. Aan 'de stem die ons geweten wekt', die ons ter verantwoording roept. Die wil voorkomen dat je cynisch wordt, moe van het hopen op een betere wereld, en zegt: dat haalt toch allemaal niets uit, kijk maar naar het dagelijks nieuws. Een stem die antwoordt: ja je hebt gelijk, maar toch moet en kan het anders. Het is al begonnen in ontelbaar veel mensen, zo talrijk als het zand aan het strand van de zee.

Wie kinderen wil en krijgt, zegt daarmee dat het leven op deze wereld ondanks alles de moeite waard is. Kinderen zijn de prinsen en prinsessen van dat 'goddelijke koninkrijk'. Dat zie je aan ze. Zij dragen het in zich en stralen het uit. En, zoals Jezus van Nazaret zei: 'Als je dat koninkrijk niet in jezelf toelaat zoals een kind, zul je er ook nooit binnengaan' (Lukas 18:17).

Dus dopen wij onze kinderen, die wij liefhebben en koesteren als onze eigen hemel op aarde, in de hoop dat zij met hun leven dat koninkrijk een ietsje dichterbij zullen brengen, bij ons en bij allen met wie zij leven. En wij proberen ze daartoe op te voeden. Dopen is hopen en zegenen, op hoop van zegen. Wij spoelen met de doop niet de erfzonde van hun zieleljes – zoals ons vaak is wijsgemaakt. Maar wij proberen ze wel te verschonen van onze eigen negatieve ballast, onze mislukkingen, onze verwaterde idealen, onze slechte karaktertrekken, en van de voor- en nadelen van onze hoge of lage afstamming, 'van vuilnisbelt tot gouden troon'. We willen ze laten beginnen met een schone lei. We geven ze een geheel eigen, veilige plaats in deze wereld, een goede startpositie. Dat bevestigen we met de doop. In de naam van die God en zijn koninkrijk en in zijn geest.

En we geven onze kinderen een naam. Met die naam zullen zij worden geroepen, bemind, beproefd, en opgenomen in adressenbestanden en in allerlei leef- en zinsverbanden: 'woon hier bij ons, woon hier bij mij'. En 'woon hier, onder mijn woord', - dat woord over die weg naar een nieuwe wereld. Ze zullen zeven maal opnieuw geboren worden, klein gekregen, uitgeworpen en weer in genade aangenomen. Zoals wij allemaal, ons hele leven lang. Wij dopen nu eerst Jaap Huijbers, en zingen daaromheen het lied 'Ergens komt een kind vandaan', ooit geschreven voor de doop van prins Friso, op muziek van Bernard Huijbers. Het moge klinken als een klok.